

Frauke
Scheunemann

WINSTON

Agentul
cu lăbuțe
moi

Frauke Scheunemann

Agentul cu lăbuțe moi

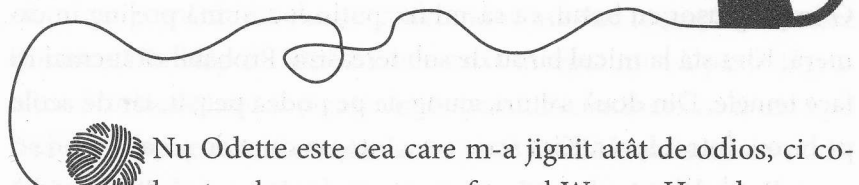
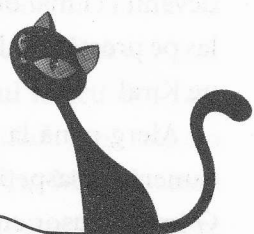
Traducere din limba germană
de Adela Motoc

Booklet
fiction

Permiteți-mi să mă prezint:
motanul Winston, consilierul fetelor.
În niciun caz motan de companie!

Nu Odette este cea care m-a jignit atât de odios, ci colocatarul meu uman, profesorul Werner Hagedorn, care se pare că vrea să se așeze aici. Și anume pe canapeaua pe care stau acum, visând cum o salvez pe Odette de un teribil răufăcător. Fir-ar să fie! Era un vis fantastic și tare mi-aș fi dorit să știu ce voia să-mi spună Odette. Ce-i drept, în viața reală noi nu ne-am întreținut prea des. La urma urmei, eu locuiesc aici, pe Hochallee, la numărul 106a, sus, la etajul doi, iar Odette hoinărește mai mult prin curtea din spate a casei noastre. Dar în loc să aflu ce mi-ar fi șoptit Odette la ureche, sunt împins fără menajamente la o parte de Werner. Se trânteste zgomotos lângă mine pe canapea. Ce obraznicie! Ofensat, sar pe podea. Dacă Werner își închipuie acum că îl voi mai lăsa să mă scarpine cu una, cu două, se înșală. Pentru mângâieri oricum nu contez deloc pe el, nici vorbă! Cel puțin de la o vreme încoace, pentru că, de ceva timp, Werner și cu mine nu mai locuim singuri în apartamentul nostru spațios din Harvestehude, cartierul select al Hamburgului. Asta fiindcă ne-am ales cu două noi colocatare – Ana și Kira. La început, Ana stătea aici numai peste zi, lucrând ca menajeră, dar de când a fugit de fostul ei prieten, s-a mutat la noi împreună cu fiica ei, Kira.

Kira și cu mine am trecut deja printr-o aventură incredibilă și, deși eu am crezut întotdeauna că nu pot suferi copiii, între timp am

devenit cei mai buni prieteni. Un motiv în plus pentru ca acum să-l las pe prostănacul de Werner să stea pe canapea și să mă duc să o caut pe Kira!

Alerg până la capătul lungului nostru coridor. Acolo este fosta cameră de oaspeți, care acum este a Kirei. Ușa este abia întredeschisă. O împing ușor cu botul, ca să-mi fac puțin loc, și mă preling în cameră. Kira stă la micul birou de sub fereastră. Probabil că tocmai își face temele. Din două salturi, ajung de pe podea pe pat, iar de acolo pe birou. Într-adevăr, Kira scrie ceva într-un caiet de școală.

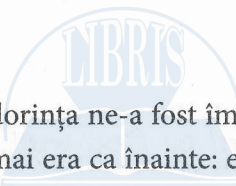
— Bună, Winston! strigă ea bucuroasă și mă scarpină după urechi.

Miorlau, asta da întâmpinare! Mă arunc de pe tăblia biroului în poala Kirei și încep să torc. Dacă tot nu pot să-mi duc mai departe frumosul meu vis, măcar merit din plin niște mângâieri. Torc și mai tare.

— Așa, drăguțule! Îți place, nu-i așa? zâmbește Kira. Apropo, Pauli și Tom s-au interesat de tine. Voiau să știe ce mai faci.

Pauli (Paula, de fapt) și Tom sunt colegi de clasă ai Kirei și, totodată, cei mai buni prieteni ai ei. Sunt împreună în clasa a VII-a C la Gimnaziul Wilhelmin. Amândoi sunt de nădejde, serios. Am avut ocazia să mă conving de asta personal. Cum am reușit s-o fac, ca motan? Foarte simplu: am făcut schimb de corpuri cu Kira și am mers la școală în chip de fată de doisprezece ani. IMPOSIBIL? Nu. Chiar așa s-a întâmplat! Și pe urmă, până să facem schimbul înapoi, i-am luat maul unui infractor și am ajutat-o pe mama Kirei să evite mari probleme cu poliția. Sfântă sardină în ulei, ce poveste palpitantă a mai fost și asta!

Dar s-o luăm pe rând: acum câteva săptămâni, Kira și cu mine am ajuns pe un șantier în timpul unei furtuni și am fost loviți de un fulger. Și asta exact în clipa în care amândoi ne doream să fim altcineva. Mda,

dorința ne-a fost împlinită, deoarece, când ne-am revenit, nimic nu mai era ca înainte: eu, Winston, mă aflam în corpul de fată al Kirei. Ea, Kira, a devenit dintr-odată Winston, motanul negru din rasa British Shorthair. Și fiecare putea citi gândurile celuilalt. Deși asta era un avantaj, schimbul de roluri nu ne-a căzut deloc bine. Mie din cauză că m-am pomenit din senin că trebuia să mă duc la școală în fiecare dimineață în chip de Kira, lucru care la început mi s-a părut îngrozitor. Scârba de Leonie și gașca ei de nesuferite au încercat să-mi vină de hac. Și poate că ar fi reușit, dacă n-ar fi fost Tom și Pauli. Cu ei alături, nu mi s-a putut întâmpla nimic rău. Sunt un pic mândru că am reușit să-i câștig pe amândoi ca prieteni pentru Kira. La început ei nici nu știau că, de fapt, sunt un motan, iar Kirei nu i-ar fi dat prin minte să se împrietenească cu ei. Prin urmare, într-o oarecare măsură, am fost consilier de fete.

În ciuda acestei experiențe palpitanțe, nu voiam să rămân până la sfârșitul zilelor mele în corpul Kirei. În adâncul inimii, sunt patruped, nu biped. Dar cum să facem schimbul la loc? Când nu mai speram să găsim vreo soluție, lui Tom i-a venit ideea salvatoare, pentru care nici măcar nu aveam nevoie de un fulger... Pe scurt, totul s-a încheiat cu bine: Kira a devenit din nou fată, iar eu iarăși motan. Din păcate, de atunci nu ne mai putem citi unul altuia gândurile. În orice caz, nu verbal. Dar, cu toate astea, ne înțelegem chiar foarte bine. D-asta știe Kira cât de mult m-aș bucura să-i revăd pe Tom și pe Pauli!

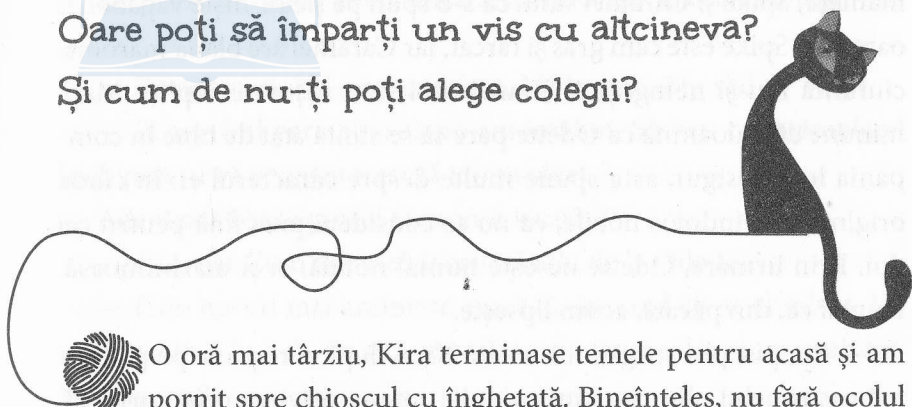
— Mă gândeam să te iau cu mine la următoarea noastră întâlnire. Care, *întâmplător*, are loc azi după-amiază la chioșcul cu înghețată. Înainte de asta, putem să mai dăm o raită prin curtea din spate și să-i vizităm pe amicii tăi. Sau pe o anumită amică.

Kira îmi zâmbește cu subînțelese. Firește că știe că Odette mi se pare

trăsnet. La urma urmei, ne-am întreținut destul de des pe tema asta când încă puteam să ne citim gândurile. Odette este cea mai frumoasă pisică pe care o cunosc. Are o blăniță albă ca zăpada, cu sclipiri de mătase și ochi de un negru adânc, în care ai putea să te și îneci. Și, deși trăiește ca o pisică de curte, fără stăpân, este o adevărată doamnă. Din păcate, multă vreme m-a considerat un motan de companie cu nasul pe sus, arrogant și moleșit. Ceea ce este o totală stupizenie, bineînțeles! Eu sunt educat, nu înfumurat¹ – o deosebire uriașă! De aceea, Kira mi-a dat o serie de ponturi despre cum aş putea să intru în grațiile lui Odette. Și n-au fost deloc rele. Așa se face că Odette și cu mine ne-am împrietenit cât de cât și, când ne întâlnim întâmplător prin curte, sporovăim cu plăcere despre banalități – despre vreme sau despre ultima masă pe care am luat-o, de pildă. Dar cu siguranță că pentru Odette nu sunt un erou, așa ca în visul meu. Nu încă. Fiindcă sunt al naibii de hotărât să schimb asta.

¹ În original, joc de cuvinte intraductibil între *gebildet* („educat”) și *eingebildet* („înfumurat”) (n. tr.).

Oare poți să împarți un vis cu altcineva?
Și cum de nu-ți poți alege colegii?

O oră mai târziu, Kira terminase temele pentru acasă și am pornit spre chioșcul cu înghețată. Bineînțeles, nu fără ocolul promis prin curtea din spate. Ca să nu venim în vizită cu mâna goală, Kira luase cu ea un castronel cu ficat de pasăre, care este nu numai unul dintre felurile mele de mâncare preferate, ci o delicată care o încântă și pe Odette. Mai ales atunci când e proaspăt, ca astăzi.

— Pis, pis, pis! îi strigă Kira pe colegii mei de curte și o ia spre platforma pubelelor.

Îsta este locul de întâlnire al pisicilor, cum ar veni. Acoperișul platformei este aproape singurul loc din curte unde soarele bate mai toată ziua. Aici este chiar cald, iar vântul nici nu se simte. Așadar, locul perfect în care să mai omori timpul.

Dar astăzi, platforma pare părăsită. Nu sunt acolo nici Odette, nici prietenii ei, Caramel și Spike. Îmi pare rău de Odette, desigur, dar pe ceilalți nu-i regret deloc. E drept că nu mă mai cert cu ei ca acum câteva săptămâni, când am făcut pentru prima oară o vizită în curte împreună cu Kira. Dar nici nu pot să zic că suntem cei mai buni amici. Și nici nu vom deveni vreodată, pentru că suntem, pur și simplu, prea diferiți: în timp ce eu, Winston Churchill, sunt un motan cu un pedigri impecabil și mă trag din renumita rasă British Shorthair, am o blană de un negru profund, foarte bine îngrijită și cele mai bune

maniere, Spike și Caramel sunt, ca s-o spun pe șleau, niște vagabonzi oarecare. Spike este cam gras și târcat, iar Caramel are blana maronie, ciufulită rău și neîngrijită. Și amândoi sunt niște neciopliți. Mare minune că o doamnă ca Odette pare să se simtă atât de bine în compania lor. Desigur, asta spune multe despre caracterul ei: în ciuda originii ei neîndoios nobile, ea nu se consideră prea fină pentru cei doi. Prin urmare, Odette nu este numai nobilă, ci și mărinimoasă. Numai că, din păcate, acum lipsește.

— Pis, pis, pis! strigă încă o dată Kira, după care pune pe platformă castronul plin cu mâncare și își rotește privirea prin curte. Ei, unde-ți sunt prietenii?

Sar pe platformă și lungesc gâtul. Apoi mă uit la Kira. Ea îmi ghicește imediat gândul.

— Ești dezamăgit, nu? Ai fi vrut s-o vezi pe Odette, nu-i așa?

Miaun tare, iar Kira zâmbește.

— Ei, hai, mai așteptăm o clipă. Dacă simte mirosul ficatului ăstuia delicios, sigur vine. Mai avem puțin timp până la întâlnirea de la chioșc.

Se așază lângă mine pe platformă și mă scarpină după urechi. Miau, splendid! Mă întind cât sunt de lung și-mi dau capul pe spate.

După un timp, se aude ceva în fundul curții. Odette! Imediat îi recunosc mirosul. Sar iute în picioare și încerc să mă prezint într-un mod cât mai favorabil. Mă dau mare și îmi împing pieptul înainte. Acum ar trebui să am un aer destul de distins. Cel puțin așa sper!

— Bună, Winston, mă salută prietenos Odette. Ce ai, nu te simți bine?

— Ăăă, bună, Odette! Dar ce vrei să spui?

— A, nimic. Te ghemuiseși așa de chinuit, c-am crezut că poate te doare ceva.

Brrr! Par chinuit? Și mi-am dat atâta osteneală! Dezamăgit, mă destind și mă scutur scurt.

— Dimpotrivă. Mă simt excelent. Mă bucur să te văd.

— Și mie îmi pare bine că ne-am întâlnit. Să vezi ce întâmplare! Închipuie-ți că noaptea trecută te-am visat.

Adevărat? Nu se poate! Și ea m-a visat?

— Ăăă, da? Cum anume? Încerc să aflu de la Odette.

— Hm, nu-mi mai amintesc exact... dar cred că m-ai salvat. De un monstru. Sau de un om rău. Eram în primejdie și m-ai ajutat. Nostim, nu?

„Nostim“ nu e cuvântul potrivit. Mi se pare de-a dreptul incredibil!

— Închipuie-ți, Odette, și eu am...

Dar, până să apuc să-i explic că avuseserăm același vis, Kira mă împinge într-o parte și o ia pe Odette în brațe.

— Uite, Odette. Ți-am adus ceva de mâncare. E proaspăt gătit. Și, firește, mama iarăși a făcut prea mult!

*Menno*¹, Kira, avem ceva mai important de discutat decât aprovizionarea cu mâncare. Dar momentul a trecut și Odette îi mulțumește politicoș Kirei, torcând ușurel. Apoi se întoarce din nou spre mine.

— Unde eram?

— La visul tău!

— Ah, da. Numai că iar l-am uitat. Oricum, nu era așa de important.

Fir-ar să fie!

— Foarte drăguț din partea voastră că mi-ați adus ceva bun. Din

¹ Din franceză: *mais non* („ba nu“). Preluat după cel de-al Doilea Război Mondial mai ales de către copiii din zona de ocupație franceză din Germania și răspândit apoi mai departe (n. tr.).

păcate, n-am deloc poftă de mâncare. Tocmai am prins un șoarece gras.

Ce? Pfui! Vânătoare de șoareci! Ca motan de apartament, știu de astfel de practici doar din auzite, firește, și nu-mi pot închipui ce plăcere poți să obții de pe urma lor. Nu mai zic că n-ai cum să pui pătrunjel pe un șoarece pe care l-ai prins! Și numai pătrunjelul face mâncarea perfectă. Mai bine o las mai departe pe Ana să-mi gătească. Dar bineînțeles că nu vreau să critic regimul alimentar al lui Odette, așa că prefer să tac.

— Le dau de veste lui Spike și lui Caramel, lor sigur le e foame.

Oh, nu! Nu ăia doi! Înainte să apuc s-o opresc, Odette a și sărit de pe platformă și a dispărut în fundul curții. Miorlau! Astăzi nimic nu iese ca lumea. Și eu chiar n-am chef să-i aștept pe Caramel și pe Spike. Fac și eu un salt jos și pornesc spre poartă. Kira aleargă după mine.

— Hei, Winston! Unde vrei să fugi? Odette nici nu s-a atins de mâncare. Sigur se întoarce repede. Așteaptă și tu o clipă!

Kira pare dezamăgită. Este de înțeles: la urma urmelor, adusese castronul cu mâncare ca să-mi facă o plăcere. Aș fi vrut să-i pot explica de ce vreau acum să plec. Cât am fost unul în corpul celuiilalt, asta nu era o problemă, puteam să ne înțelegem în gând. Acum nu mai merge. Păcat, dar nu se mai poate schimba nimic. Oricum n-aș mai vrea să fiu fată, mi s-a părut mult prea stresant. Prea multe fardosite pentru un motan ca mine!

— În sfârșit, ați apărut!

Evident, Tom și Pauli ne așteptau. Stăteau pe scaunele de răchită de pe terasa Eismarie. Oficial, este terasa preferată a tuturor Wilhelminilor (așa își spun elevele și elevii de la Gimnaziul Wilhelmin).